

Leo Kessier
**Děvky
vaňky**

DĚVKY VÁLKY

PRAHA 2014

Přeložil: **JAN LUSK**

Leo Kessler: Děvky války

Vydání první

Copyright © Macdonald Futura & Co Publishers Ltd 1982

All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz, v roce 2014 jako svou 1851. publikaci

Přeloženo z anglického originálu Whores of War vydaného nakladatelstvím
Futura Publications, a Division of Macdonald & Co (Publishers) Ltd,
Londýn, v roce 1982

Český překlad © 2014 Jan Lusk

Přebal a vazba © 2014 Ricardo a Baronet

Ilustrace na přebalu © 2014 Emil Křížka

Odpovědná redaktorka Daniela Čermáková

Korektor Oldřich Šetrný

Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2

Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-7384-840-8

BARONET
Praha 2014

Leo Kessler

DĚVKY VÁLKY

Z historie pluku SS Wotan

VZESTUP A PÁD ÚDERNÉHO PRAPORU SS WOTAN, 1939–1945

„Přísahám vám, Adolfe Hitlere, jakožto Vůdci a říšskému kancléři, věrnost a statečnost. Slibuji vám a těm, které jmenujete mými veliteli, poslušnost až do smrti. K tomu mi pomáhej Bůh.“

přísaha nových členů úderného praporu SS Wotan od roku 1939

Poznámka autora

Když jsem začal sepisovat dějiny té kruté party s obávaným stříbrným odznakem ve tvaru lebky na čepici, který před čtyřiceti lety budil strach v celém západním světě, mým hlavním zdrojem informací byly takzvané „von Dodenburgovy papíry“ nalezené v pozůstalosti obersturmbannführera Kuna von Dodenburga, posledního velitele úderného pluku SS Wotan, který zemřel v italském exilu v roce 1952 a byl pochován v chudinském hrobě. V té době se věřilo, že záznamy – hlášení z bitev a podobně – 6. tankové armády SS byly spáleny na česko-rakouské hranici těsně předtím, než se generál Sepp Dietrich se zbytkem někdejších elitních jednotek vzdal v květnu 1945 Američanům.

K překvapení historiků se tyto záznamy záhadně vynořily v Alexandrii ve státě Virginia v USA. Jak se tam dostaly, je záhada sama o sobě, jejíž vyřešení si vyžádá nějaký čas. Drželi snad Američané dokumenty Hitlerovy nejobávanější bojové jednotky v tajnosti, navzdory Eisenhowerově chvástavému „křížáckému tažení“ proti nacistům v Evropě za 2. světové války, pro případ využití této elitní formace v nadcházejících dnech proti Rusům? Nebo to byl jen nápad nějakého místního velitele, že tyto papíry, nyní zažloutlé a zkřehlé stářím, uchová následujícím generacím? Někaký nadšený mladý badatel, toužící po uznání – a profesorském místě – bezpochyby vše patřičně vysvětlí.

Ale prozatím mi tyto dokumenty s jejich suchopárnou statistikou a bezbarvým vojenským žargonem umožnily vyplnit mnoho mezer v šestileté historii elitního pluku SS Wotan, kterým se nakonec prapor v roce 1944 stal. Zde tedy poprvé předkládám kompletní historii této „černé chásky“, která byla metlou Evropy za 2. světové války. Je to příběh psaný krví a plný hrůzy – je to příběh „děvek války“...

Leo Kessler, Trevír, 1981

1939 – ČERNÁ CHÁSKA

„Nový člověk, úderný voják, elita střední Evropy. Zcela nová rasa, lstivá, silná a cílevědomá... zocelená bojem, nelítostná k sobě i k ostatním.“

Ernst Jünger, německý voják a básník

JEDNA

Pochodně v náhlém poryvu větru zablikaly, když černě odění obři z eskorty rozrazili mohutné dubové dveře podzemní kobky. Do věžňovy drsné, cynické tváře udeřil ledový chlad – jako by na něj dýchl hrob. Bubeníci u dveří spustili dlouhý pochmurný virbl.

„Vyved'te vězně ven!“ štěkl blondatý obr s lesklou umrlčí lebkou na čepici a stříbrnými runami SS na límci.

Sturmbannführer SS Geier, jinak známý jako Sup, si posunul monokl a v doprovodu obrů se vydal dlouhou středověkou chodbou. Jeho boty hlasitě duněly na dlažbě. Jeho monokl a světle šedé jezdecké kalhoty s podšívkou z hovězí usně jasně prozrazovaly, co je zač – důstojník pravidelné armády, který nedávno přestoupil k nově zformovaným Zbraním SS. Tam byly lepší vyhlídky na povýšení.

Vězeň a jeho eskorta zahruli za roh chodby. Na vzdáleném konci, v místnosti s gotickou klenbou, seděli členové jeho soudu, zachumlaní v černých kabátech, které je měly ochránit před mrazivým chladem hradu Wewelsburg, kde byli pohřbení staří saští králové. Přítomni byli všichni generálové SS – Wolff, Juttner, Dietrich, Berger – a mezi nimi seděl sám reichsführer Heinrich Himmler, obrýlený šéf SS a velitel nejobávanějšího policejního aparátu na světě, a vypadal přesně jako chovatel drůbeže, kterým býval.

„Vězeň – stát!“ zavelel strážný a v ledovém vzduchu podzemní komnaty se mu u úst vytvořil obláček páry.

Sup zastavil. Někde někdo zapnul gramofon. Ozvalo se ostré, řízné skřípání okovaných bot a místnost naplnil chraplavý, mužný zpěv SS:

*Vykliďte ulice, kráčeji SS.
Úderné oddíly stojí připraveny.
Vydají se cestou
od tyranie ke svobodě.
Jsme připraveni obětovat vše,
stejně jako naši otcové před námi.
Nechť nás smrt v bitvě doprovází,
jsme černá cháska...*

Supem to nehnulo. Nikdy ho nezajímala sprostá, laciná, maloměšťácká nabubřelost národních socialistů. Ani Himmlerův chladný upřený pohled skrz kulaté stříbrné brýle ho neděsil nebo neznervózňoval. Celé tohle mizerné divadlo – hradní sklepení, pochodně, generálové v černém připomínající představitele inkvizice, drsný pochod – vše bylo jeho povaze naprosto cizí. Důstojníci starého wehrmachtu považovali tyto melodramatické nesmysly za nehodné opravdového vojáka, jehož srdce rozechvívají jen koně a kariéerní postup.

Zároveň však, zatímco zpěv přecházel v rázné dupání bot, jak řada za řadou černě oděných obrů pochodovala na jakési přehlídce v dalekém Berlíně, cítil Sup ledový prst strachu, který mu sjížděl dolů po páteři. Jeho drobná výstřednost ho tentokrát dostala do pěkné kaše – i když nechápal, proč národní socialisté kvůli tomuhle zlozvyku tak vyvádějí. Přistihli ho in flagranti a věděli, jak se k tomu staví Himmler. Kdyby Dietrich, velitel pluku tělesné stráže Adolfa Hitlera, nejdůležitější jednotky SS, za něj neutrousil slovo, mohl by klidně skončit v jednom z nově ustavených koncentračních táborů – ne-li hůř...

Sturmbannführer Geier, díky svému jménu a nosu – obrovskému zobanu, který by byl u někoho méně nebezpečného k smíchu – známý jako Sup,¹⁾ se náhle začal bát. A to velmi.

Himmler počkal, až odezní dupání pochodujících bot rezonující ozvěnou v pochodněmi osvětlené podzemní místnosti, a odkašlal si.

„Sturmbannführere Geiere,“ řekl upjatě, „tento čestný soud Zbraní SS,“ bílou rukou opsal kruh kolem shromážděných generálů, „vás shledal vinným ve věci zvláště závažného zločinu.“ Sklopil zrak k dubovému stolu, jako by se skoro styděl za to, co musí říci. „Provinění proti mravnímu zákonu.“

Generál Dietrich, starý kamarád Hitlera a pouliční rváč z časů, než se Vůdce chopil moci, na vězně pokradmu mrkl a pohledný generál Wolff s inteligentníma, ostražitýma očima se povzbudivě usmál.

Geier vycítil naději a v duchu se ušklíbl. Mravní zákon! Ten kluk se prodával za berlínským hlavním nádražím určitě od svých šesti let. Ve čtrnácti byl prosáklý hříchem a všemožnými prostopášnostmi.

Himmler znovu zvedl hlavu.

„Sturmbannführere Geiere, vaše služební povinnosti jste od přeložení z wehrmachtu ke Zbraním SS vykonával příkladně. Zde generál Berger,“ pohlédl na nejstaršího přítomného důstojníka, skutečného organizátora Zbraní SS, „se za vás zaručil a potvrdil váš vynikající přínos k přípravě našich nejlepších jednotek na těžké úkoly, které před nimi leží. Generálové Wolff a Dietrich také oceňují vaši zdatnou štábní práci a organizační schopnosti.“

Geier si olízl rty. Takhle to tedy je. Nejdříve sladké řečičky, pak dojde na ty kyselé. Náhle se vzepřel. Proč by se měl pokorně podrobit trestu? Proč jim to neříct od plic? Ať tahle nadutá řiť, co vypadá tak zatraceně svatě a mravně, ví, jakým druhem generálů se obklopuje! Většinou to byla jen banda civilistů ve fešáckých

uniformách. Náhle ho přepadl vypočítavý, ledový, chladnokrevný vztek a odhodlání, které z něj v nadcházejících bitvách učiní obávaného velitele pluku.

Avšak tohoto horkého červencového dne roku 1939, osudového roku pro Německo, nebylo potřeba, aby si sturmbannführer Geier vyléval svůj vztek. Ukázalo se, že Himmler ho potřebuje, bez ohledu na vážnost obvinění.

„V žádném případě vám nepromíjím ohavný zločin, kterého jste se dopustil, Geiere,“ pokračoval Himmler a tiskl k sobě konečky prstů pod těžkou ustupující bradou ve snaze vyvolat dojem velké prozíravosti, „je to provinění proti přírodě a naprosto nehodné důstojníka SS. Jelikož však někteří z vašich velitelů o vás a vašich schopnostech mluvili značně uznale, a při zvážení současné situace, jsem rozhodl následovně.“

Sup ztuhl a přimhouřil pravé oko, aby mu z něj nevypadl monokl.

„Zaprvé,“ odpočítával Himmler na prstech jako bankovní úředník procházející položky na účtu, „vás degraduji ze sturmbannführera na hauptsturmführera.“

Sup sebou trhl. Trvalo mu dva roky, než si v SS vysloužil tuto hodnost, a Geier prahl po povýšení. Bylo to jeho *raison d'être*.

„Zadruhé budete okamžitě odvelen mimo dosah pokusů Berlína – k bojové jednotce na venkově.“

Před Geierovými očima proplul prchavý přízrak dráždivých, zhýralých, štíhlých mužských těl s napudrovanými tvářemi, vytrhaným obočím a strojenými úsměvy. Bylo jisté, že po Berlínu se mu bude stýskat.

„Ze svého působení ve štábu víte, Geiere, že Vůdce ve své moudrosti rozhodl vypořádat se s těmi drzími slovanskými podlidmi Poláky. Víte také, že svou osobní stráž, Leibstandarte Adolf Hitler, poctil vedením útoku. A na čele divize bude úderný prapor SS Wotan. Vy, hauptsturmführere Geiere, převezmete velení první roty tohoto praporu.“

Sup jen tak tak potlačil úlevný vzdech. Nakonec se z toho přece jen dostane. Ale Himmler s ním ještě ne-
skončil.

„Řeknu vám poslední věc, Geiere,“ řekl tiše. Jeho tvář připomínala ve světle blikajících pochodní umrlčí lebku, oči se ztratily v odrazech plamenů za čočkami brýlí, takže to na okamžik vypadalo skoro opravdově. „Povedete muže k vítězství, Geiere, ale nevrátíte se! Padnete na bojišti a vykoupíte svou čest – pro Národ, Vlast a Vůdce. To je vše, Geiere. Už vás nechci nikdy vidět.“

Sup omámeně klopytal zpět dlouhou kamennou chodbou, která ho vyvrhla do spalujícího slunečního žáru, až musel přimhouřit oči. Několikrát zamrkal a rozhlédl se po vestfálské rovině pod hradem. Usilovně přemýšlel. Takže nakonec nevyvázl. Ten parchant Himmler mu prakticky přikázal spáchat sebevraždu. Jedna věc byla jistá – proti rozsudku jednoho z nejobávanějších mužů Evropy se nebude odvolávat.

A tak onoho července se hauptsturmführer Geier poprvé připojil k údernému praporu SS Wotan a jal se připravovat na svou první misi v krvavé válce, která se potáhne na dlouhých šest let a kterou přežije jen málokdo z obrů v černých uniformách. Když studoval svou novou jednotku a její klady a zápory, zasunul úděsnou vzpomínku na soud v mysli kamsi dozadu. Jeho vojáci byli úžasní – ani jeden z nich neměřil pod metr osmdesát a všichni byli blondáti, urostlí a bez jediného faldu. Byli to samozřejmě blázni. Jejich jedinou touhou bylo zemřít hrdinskou smrtí pro svého milovaného Vůdce. Důstojníci byli jen o chloupek lepší – do jednoho fanatici, pohánění stejným melodramatickým nutkáním padnout vedouce své muže ke slávě na bojišti.

Velitel praporu byl ženatý a měl dvě děti – pro kariérního důstojníka zásadní nedostatek – a vědělo se o něm, že čte knihy o vojenské taktice. Tento zvyk Su-

pa děsil skoro stejně jako skutečnost, že se velitel dokázal dostat do sexuálního kontaktu se ženou – konkrétně se svou manželkou. V Supových očích ten člověk neměl kvality ani pro velení četě, natož celému praporu.

Po týdnu ve svém novém umístění dospěl Sup k závěru, že jediným člověkem v praporu o síle osmi set mužů, který za něco stojí, je hlavní poddůstojník Metzger, řezník povoláním, zjevem i povahou. Tento statný hromotluk, který stejně jako Geier přišel z wehrmachtu a vojáci 1. roty mu říkali Řezník, byl zbabělec – možná jediný v celém pluku. Byla to slabost, o níž Sup věděl, že jí může využít ke svému prospěchu. Slibte mu, že se vyhne nebezpečným bojovým akcím, a na oplátku využije hierarchii nižších poddůstojníků jako špiónáží sít, která bude Geierovi dodávat informace potřebné pro přežití – protože on přežije! Jak přesně, to ještě v tuto chvíli nevěděl, ale přežije.

Nápad, který ho zachrání od spáchání sebevraždy v čele svých mužů a zároveň mu vyslouží první vysoké vyznamenání udělené důstojníkovi SS v průběhu války, se zrodil během závěrečné plánovací konference před útokem na Polsko. Dietrich, který svou pomalou, koktavou bavorskou mluvou popisoval, jakou roli bude přitom hrát *Leibstandarte*, se nakonec dostal k podrobnostem ofenzivy a obtížím, představovaným řeckami, které budou muset SS překročit, aby dosáhli spojení mezi 8. a 10. armádou. Supovi se před očima zjevil geniální nápad, hotový, dokonalý a nepřekonatelný.

„Pánové,“ prohlásil Dietrich, „Poláci se nás budou snažit zadržet nejprve na řece Prosně – zde.“ Píchl prstem do mapy. „Pak v okolí Bžury – tady. Tu možnost jim nedáme. Tanky praporu Wotan přeplavou – to Poláci nebudou čekat. Oni se pořád peleší s těma svejma kobylyma. A přesně v ten okamžik nastoupí pancéřoví granátníci a skončujou s nima.“ Usmál se na ně a jeho zlaté zuby se blýskaly pod staromódním knírem,

na kterém si zakládal. „Jinými slovy, obrátíme tradiční taktiku, kdy jde nejprve pěchota, aby chránila obrněnce. To je naprosto zaskočí. Jejich břeh řeky budeme držet, než si stačí vytáhnout palce ze svých chlupatých prdelí. Dobré, co?“

Geier přikývl, ale už dávno Dietricha neposlouchal. Zuřivě přemýšlel, když zvažoval svůj odvážný plán. Co když tanky Poláky nepřekvapí? Co když jejich obránci budou včas upozorněni a stačí si připravit své protitankové zbraně? A pak bude muset přijít na pomoc jistý hauptsturmführer Geier, aby se svou 1. rotou vysvobodil uvízlé tanky. Hrdinně obětuje životy svých pancéřových granátníků a zajistí, že se ofenziva nezadrhne.

Hauptsturmführer Geier byl připraven spáchat první akt nejpodlejší zrady na vlastních mužích ve své slepé touze po přežití a vojenském úspěchu. A nebude to naposledy, než zemře strašlivou smrtí, kterou si zaslouží...

DVA

Prásk!

První kulka se odrazila od borovice vedle místa, kde stál Sup a hleděl do šerého přísvitu prvního rána nové války. Kdesi za ním naléhavě zazněly pišťalky a jeden z důstojníků vykřikl. Sup se vztekle otočil.

„Co to krucinál...“

Zbytek jeho zlostného výlevu utonul v štěkání prastarého kulometu. Zpoza pochmurného, líného toku řeky, která oddělovala německé Slezsko od Polska, vyletl směrem k mužům krčícím se v houští a rákosí rej bílých střel. Voják vedle Geiera se chytil za krk, vyplivl hustý chrchel jasně červené krve a mrtev se zhroutil obličejem na vlhkou zem.

„Ale oni střílí... na nás!“ zasípal Řezník. Jeho vyděšený hlas byl plný nevěřícího zděšení.

Sup vztekle švihl jezdeckým bičikem o botu. Toho horkého rána 1. září 1939 se věci nevyvíjely přesně podle jeho přání. Už slyšel vrčení čekajících Marků III, načež se tanky *Leibstandarte* pomalu vykolébaly k řece jako kovové kachny chystající se přeplavat na druhou stranu.

„Jenom cvičně, Metzgere, jenom cvičně,“ ušklíbl se, vytáhl pistoli a přes hluk první vlny tanků nořící se do vody vykřikl, „kryjte se... okamžitě k zemi! Kryjte se!“

Jeho muži padali všude kolem k zemi, zatímco kulky pročesávaly vzduch kolem nich a bubnovaly do kovových boků tanků, z nichž nad hladinu vyčnívaly pou-

ze věže. Mířily k příkrému bahnitému břehu na druhé straně.

Sup nadával a spíše vztekle než s obavami pozoroval, jak první tank zdolává bahno, jeho pásy se divoce protáčejí a víří za sebou bláto a kamínky. Sevřel pažbu své pistole, až mu zbělely klouby na prstech, a doufal, že tanky uvíznou na břehu a jeho pýchota bude moci slavnostně přijít na pomoc.

Ale nebylo mu přáno. Řidiči prvního Marku III, zuřivě se peroucím s množstvím převodových stupňů, se nějak podařilo s vyjícím třisetkoňovým motorem zdolat svah a tank s hlučně bušícím kulometem zmizel na druhé straně. A za ním další a další. Divoká palba z ručních zbraní na protějším břehu pomalu ustávala a vystřídalo ji pravidelné temné dunění těžkých děl, neutuchající hudba na pozadí války, která se pro následující čtyři roky stane nedílnou součástí Supova života. Vztekle zasunul pistoli zpátky do pouzdra.

„Tak, vy bando schlíplých ocasů,“ křikl přes buráčení děl, „za mnou – do vody! *Los – mir nach!*“

První týden září se černé oddíly probíjovávají neustále vpřed. V palčivém vedru se prodíraly vysokými slunečnicovými poli, v nichž je muži v khaki uniformách s polskou orlicí na čapkách pronásledovali jako mstitelé z hollywoodských westernů. Před nimi se s jekotem vyjících sirén řítily z nebe stuky jako kovové rackové a z ošklivých černých útroh vypouštěly smrtící vejce. Samohybná děla duněla a obrovské mechanizované kolosy, jaké svět ještě neviděl, drtily vše, co jim stálo v cestě – tohle byl *blitzkrieg*.

Koně proti tankům... Dlouhá kopí polských kavaléristů proti kanonům a kulometům Marků III. Tanky *Leibstandarte* masakrovaly vzdorné jezdce po tisících, na širých polích, kdysi planoucích žlutými slunečnicemi a kukuřicí, nyní rudých od krve, se vršily obrovské valy mrtvých a umírajících koní a mužů.

Během čtyřiceti osmi hodin bylo polské jezdec-tvo rozdrveno, stejně jako zastaralé letectvo. Rychlost a nelitostná výkonnost bleskové války nedovolila žádný odpor. Když prašné polské cesty zaplavili vítězní muži SS, vypuklo na obou stranách nepopsatelné krveprolití, kdy byli masakrováni nepřátelští vojáci i civilisté. Těla ležela navršena po obou stranách jako vyrovnaná dřevěná polena a vedoucí tanky si musely razit cestu hromadami čerstvých mrtvol.

Plahočili se stále dál, pohled na mrtvé a umírající, na rozbité káry uprchlíků, ohořelé vraky aut, úpěnlivé ržání umírajících raněných koní (protože nezbyl nikdo, kdo by je vysvobodil z jejich trápení) je zoceloval. Každý metr jejich cesty naplňoval jejich nozdry sladkým hnilobným zápachem nafouklých těl, černajících na horkém podzimním slunci.

Na konci prvního týdne bojů byla polská armáda přemožena. Veškeré její mobilní jednotky byly zničeny. Zbytky pětatřiceti divízi zůstaly rozdrveny nebo obklíčeny širokým obchvatným manévrem a pár obrněných kleští německého blitzkriegu se začal neúspěšně uzavírat kolem hlavního města. Ale pak se změnilo počasí. Začalo pršet a polská step se proměnila v jednu velikou bažinu. Když tanky uvízly, *blitzkrieg* se zasekl a z fronty přicházely zprávy, v něž *hauptsturmführer* Geier doufal od začátku bojů. 36. tankový pluk a 1. prapor SS se zastavily na Bžuře. Na frontě bylo naléhavě potřeba jeho pancéřových granátníků. Byla to šance, na kterou čekal.

Jako by neviditelná ruka otočila obrovským vypínačem, noční oblohu za řekou přetnul velký záblesk jasného světla. Jeden dlouhý okamžik bylo vidět jen odporně žhnoucí červenou září. Žádný zvuk, jen šíravý plamen. Pak náhle na přeživší z prvního útoku, krčící se na břehu, udeřilo s plnou zuřivostí neskutečné hromobití. *Leibstandarte* zasypala plná váha palby zako-

paného polského dělostřelectva, až se celá zem otřásala a prudký skučící víchr lámal stromy.

Okamžitě se přidaly i polské lehčí zbraně. Minomety pšoukaly. Kulomety zběsile štěkaly. Protiletadlové kanony obrácené proti pozemním cílům rozsávaly bíle zářící smrt. Na východě, na protějším břehu řeky, bušili Poláci nelítostně do pozic SS, zatímco na západním břehu se mísil fantastický vzor rozeklaných jazyků ohně se signálními světlicemi svištícími ke žhnoucí obloze – byly to zoufalé prosby o pomoc, pokyny, bůh ví, co všechno. Blondatí obři umírali po tuctech, lapeni ve svých kouřících okopech.

Generál Dietrich v po kotníky dlouhém koženém kabátě pocákaném bahnem a se stružkou zaschlé černé krve klikatící se po jeho ztrhané tváři, si přiložil dlaně k ústům a křikl Supovi do ucha.

„Ty polský prasata nás chytily za chlupy, Geiere. Šestatřicítka už nemá ani jeden pitomej tank a odepsal jsem i první prapor SS.“ Dietrichovy zlaté zuby se zaleskly nocí. „Geiere – dostaňte nás přes řeku a dám vám, co si řeknete. Klidně celou truhlu metálů!“

Sup se chladně pousmál. Masakr a chaos všude kolem s ním nepohnuly. Dokázal to! Je zachráněn. Ani Himmler se netroufne postavit Dietrichovi, nositeli Řádu krve,²⁾ který sloužil Vůdci již od dvacátých let.

„*Herr oberführer*!“ křikl přes rámus, „řeka Bžura je vaše!“

Otočil se ke svým mužům, kteří se krčili v hnědých kouřících dírách, obklopení mrtvými z 1. praporu SS.

„První roto úderného praporu SS Wotan, do útoku!“ zapištěl.

S chraptivým křikem, unášení bojovností i strachem, sklouzli mladí muži po břehu do vody. Poháněni touhou po krvi se brodili přes řeku, volali oplzlosti a voda kolem nich vířila pod dopady střel polských kulometníků. Přišel čas obětovat 1. rotu.

Svívalo. Třetí útok se hroutil. Zuřivý Sup, který krvácel z hluboké rány v rameni, to věděl. Tucet mužů Wotanu na protějším břehu, kteří se utíkali ukrýt, zkosila dávka z polského kulometu. Palba je zvedala do vzduchu, házela s nimi nelítostně o zem a nepřestávala bušit do jejich nadskakujících, svíjejících se těl, dokud nezůstala ležet bez hnutí.

Ti, kdo přežili, se teď houfně vraceli zpátky kolem Supa, s očima rozšířenýma hrůzou si svírali krvácející rány, naříkali nebo kvíleli nad neuvěřitelnou hrůzou muk, která právě podstupovali.

„Bože na nebi,“ vydechl Dietrich a zakuckal se douškem koňaku z polní lahve – téhle dlouhé, příšerné noci již třetí. „To už nejsou vojáci, hauptsturmführere Geiere... ale chodící mrtvoly!“ Tvář se mu zkřivila hrůzou. Sup však zůstával naprosto chladný.

„Hauptscharführere Metzgere, sto metrů dozadu postavte kulomet, vedle toho shluku borovic. Nemějte slietování. Zastřelte každého muže první roty, který se pokusí kolem vás projít.“

Řezníkova tvář se rozzářila. Byl to přesně takový úkol, po jakém bažil, aby unikl masakru na řece. Rychle zmizel, než si to Geier rozmyslí, a ponechal přeživší svému osudu.

S tváří zkřivenou bolestí se Geier pokusil vytáhnout pistolí. Nedokázal to. Krví zbrocenou paži nechal volně viset.

„První roto!“ zvolal. „První roto, za mnou!“

Vojáci se počtvrté ochable zvedli a slepě zírali před sebe. Polské kulometry se znovu rozštěkaly a přes vodu svištěly kulky. První rota se opět ponořila do vody mezi plovoucí těla, aby čelila smrtícímu pozdravu. První řada s křikem padla do vířící vody, zatímco druhá si razila cestu mezi jejich roztrhanými těly k rozrytému blátu protějšiho břehu. Všude leželi mrtví Němci obklopení troskami války, jako by na nich pracoval šílený chirurg, který místo skalpelu používá výbušninu.

Sup přešel přes vojáka ležícího v kaluži vlastní krve. Mrtvý na něj hleděl obviňujícím pohledem a po jeho voskové tváři se lačně procházely tučné masačky. Nevzrušeně, ovšem s bolestným sténáním, se Sup vytáhl na břeh.

Před ním se objevil polský bunkr, nízký objekt z hlíny a klád se střechou vyskládanou pytlí s pískem. Z jeho střílen plivaly oheň dva starobylé těžké kulomety.

Sup sklouzl zpátky dolů k sotva hrstce přeživších, ukrytých v mrtvém úhlu. Oči měli zakalené podivným skelným závojem a rty se jim bez přestání chvěly. Pokoušel se nevnímat jejich protesty, ale věděl, že nemají daleko ke zhroucení. Nebyl čas na vybroušenou taktiku, bude se muset pustit do čelního útoku.

„Nasadit bodáky,“ rozkázal.

Silně se třesoucíma rukama vytáhli vojáci lesklé bodáky a upevnili je na konce svých pušek. Někteří u toho kvíleli, jako by se měli za chvíli zbláznit. Geier s obličejem zkřiveným téměř nesnesitelnou bolestí ve zraněném rameni se znovu vyškrábal po bahnitěm břehu. Vojáci za ním. Pak se vyhrnuli vpřed. Poláci okamžitě otočili kulomety proti nim. Muži z posledních sil vyběhli vpřed. Palba je kosila, ale oni nechávali mrtvé za sebou v blátě a sprintem překonávali posledních strašlivých sto metrů.

Rezavý drát je zastavil jen na chvíli. Zoufale bojovali se zrádnými ostny, tančili a poskakovali jako divoši, jak Poláci, z nichž viděli jen bledé šmouhy vyděšených tváří v pouhých deset metrů vzdálených průzorech, kropili jejich řady sem a tam smrtícím olovem. Konečně se deset z nich dostalo skrz. Geier, zasažený do stehna, se belhal za nimi, sprostě nadával a povzbuzoval své muže, aby bunkr zdolali.

Unášen hrdinným šílenstvím bojiště, kde jde veškerý rozum stranou, holohlavý mladý voják, jehož vyholená lebka v ranním slunci zářila jako vlajka, s křikem vyběhl přímo proti střílně, přestože kulky trhaly z jeho

těla velké cáry masa. Na okamžik zavrával a Geier si pomyslel, že upadne. Ale dokázal udržet rovnováhu. Z posledních sil popadl doruda rozžhavenou hlavě bližšího kulometu a přitiskl si ji k rozervané hrudi, čímž odclonil palbu. Jeho spolubojovníci se mezitím vyškřábali na střechu bunkru, odtahali pytle s pískem a umírajícíma rukama dovnitř naházeli granáty.

O hodinu později se pět přeživších z 1. roty úderného praporu SS Wotan unaveně drápalo po druhém břehu Bžury. Umlčeli nepřátelský odpor. Vítězný postup mohl pokračovat.

Těžce kulhající Sup v čele, bez přilby a monoklu, pozvedl zdravou ruku k pozdravu. Dietrich o krok ucouvl, jako by do něj Sup strčil. Geier si toho nevšiml. I když byl vyčerpaný a stíhaný bolestí, jeho ledově modré oči vítězně zářily.

Za ním se belhali přeživší, tiše a bolestně, jako náměsíční stíhaní nekonečnou noční můrou, a bojiště přenechali mrtvým...